

komin út í bók í Íslandi

*Bjargingarfólk upp við vanlukku-
flogfari undir Knúki í Mykinesi*

og flogvøllinum í Vágum, segði Sigurður við meg, at hevði eg hug, so kundi eg flúgva lágt uppi yvir vanlukkustaðið. Tað gjørdi eg, hóast eg fleiri ferðir hevði sæð tað á myndum. Vrakíð, sum framvegis lá har, sást ógvuliga væl, hvítt omaná jørðini.”

Motorbrek á farleiðini millum Bergen og Vágar

Eftir stuttan steðg á flogføllinum í Vágum varð flogið til Bergens og síðan til Keypmannahavnar. Morgunin eftir varð so flogið Keypmannahavn-Bergen-Vágar-Keypmannahavn. Eftir hesa rundferðina valdi Kjartan Norðdal at fara heim aftur til Ísland, tí Páll megnaði uppgávuna við ein glans. Men arbeiðið hjá hinum fyra av manningini var framvegis ikki liðugt hesa rundferðina.

“Hin 20. februar skuldu vit so triðu rundferðina millum hesi somu støðini, men orsakað av mjørka noyddust vit at lenda í Aalborg, og haðani flugu við morgunin eftir til Keypmannahavnar. Hin 22. februar byrjaði fjórða rundferðin, sum skuldi enda í Keypmannahavn. Men á veg úr Bergen til Vágar fingi vit trupulleikar við stýriborðsmotori. Tá vit vóru lend í Vágum, noyddust vit at senda boð til Flugfélag Íslands eftir mekanikarum. Teir komu morgunin eftir, og umvældu brekið. Hin 24. februar var TF-FIK aftur tilreiðar at fara á flog, og Ingimar Sveinbjørnsson loysti Sigurð av sum flogskipari. Hesaferð var ringurin Vágar-Bergen-Vágar-Keypmannahavn. Og haðani fór vit heim til Íslands - sum ferðafólk.”

Stutt eftir hetta gekk sáttmálin millum Flugfélag Íslands og SAS um hesa flogrutuna.

“Tað var ikki orsakað av flogvanlukkuni, men tí at avtalan

Páll Stefansson, stýrimaður, minnst einki frá sjálvari hendingini

MYND: INGIBJØRG JACOBSEN

gekk út,” sigur Páll. Og hann leggur aftrat:

“Eftir hetta flugu vit ikki so ofta til Føroya. Men eg var kortini nakrar túrar í Føroyum sum stýrimaður og seinni í minsta lagi ellivu ferðir sum flogskipari, bæði við gamla Fokker F-27 og við teimum nýggju F-50. Nýggju flogførini líktist nógv teimum eldru, men hesi nýggjari vóru nógv øðrvísi. Tey kraftaðu nógv meira og vóru á allar betri flogfør.”

Sjálv vanlukkan í Mykinesi

Meðan vit soleiðis hava sitið og tosa um, hvussu Páll kom fyri seg aftur eftir vanlukkuna, vendir hann frásøgnini móti sjálvari vanlukkuni.

“Bjarni Jensson og eg flugu frá Reykjavík til Patreksfjarðar og aftur til Reykjavíkar sama dag, sum vit fóru við Føroyaflogfarinum. Um morgunin vóru veðurvánirar ov vánaligar, og tað vantaðu flogskiparar at flúgva til Patreksfjarðar. Tá vit komu aftur til Reykjavíkar, var

veðrið so mikið batnað, at vit lögdu leiðina til Føroya. Nú vóru líkindini at flúgva góð. Tá vit komu til Føroya, var tað kortini ikki lendandi í Vágum, so vit flugu yvir Nólsoynni í einar 30 ella 40 minuttir í vónini um, at líkindini fóru at batna. Men seinni gjørt Bjarni av at flúgva til Bergen. Vit lendu á Flesland-flogvøllinum í Bergen, og manningin tók ein hýrurvogn til eitt hotell í miðbýnum, væl vitandi um, at vit kanska noyddust heilt tíðliga upp morgunin eftir, um veðurlíkindini batnaðu. Bjarni var flogskipari, og hann kannaði veðrið ta náttina. At enda metti hann, at veðrið var batnað so mikið nógv, at tað var ráðiligt at gera eina roynd at flúgva til Føroya. Vit fóru klokkan 6 um morgunin.”

Minnist onki frá tí, flogfarið lætti í Bergen

“Eg minnst einki frá sjálvari flogferðini úr Bergen til Føroyar hendan morgunin. Hinvegin minnst eg, tá vit vóru í hýru-

vogninum á veg av hotellinum og út á Flesland-flogvøllin. Vit hittu ein veðurfrøðing á flogvøllinum, fingi okkum morgunmat, og fóru síðan út í flogfarið.”

Hetta er tað seinasta, Páll minnst.

“Læknar hava sagt mær, at tað er púra vanligt og væl skilligt, at eg onki minnst seinastu tímarnar áðrenn vanlukkuna orsakað av skaðanum, eg fekk í høvdið í stoytinum. Eg minnst heldur ikki sjálvan stoytin. Tað fyrsta, sum eg minnst, var tá eg varð loystur úr setrinum frammi í stýrhúsinum, og kendi hesa ovurhonds gleðina av at vera á lívi. Eg minnst eisini, tá eg varnaðist brotnaða flúgvaran. Eg hugdi aftur eftir, og sá eithvørt, sum eg ongantíð hevði sæð fyrr, tað varð velið, sum var brotnað av flogfarinum, og lá har í haganum fyri seg. Eg minnst eisini, tá vitingu oman í bygdina í Mykinesi – Valgerður (flogternan) og ein eldri mykinesmaður. Eftir tað minnst eg alt væl.

Radarin tók feil av radiosignalinum í Mykinesi

Páll Stefansson dylir ikki fyri, at umstøðurnar kring vanlukkuna harma hann almikið.

“Vit royndu at lenda í Føroyum í undir ógvuliga ringum veðurlíkindum,” sigur hann.

Tað varð leingi hildið loyniligt, hvør orsøkin var til, at TF-FIL rakti Knúk. Tað var púra greitt, at kósinn var skeiv, og at flogið varð ov lágt.

“Eg tosaði tvær ella tríggjar ferðir við umboð fyri danska Loftferðslustýrið, sum kannaði vanlukkuna. Vit tosaðu um orsøkina til vanlukkuna. Tvey ella trí ár eftir hendingina í Mykinesi bað ein av yvirmonnunum hjá

sjálvum og øðrum, at eg saktans kundi flúgva hesa leiðini – og eisini aðrastaðni so skjótt eftir vanlukkuna. Eg havi ongantíð verið ræddur umborð á flogfari, men kenslan at flúgva aftur til Føroya var løgin og trupul at siga frá. Vit flugu við TF-FIK, og við mær sum manning var Sigurður Haukdal, flogskipari, og flogternurnar, Margrét Pálsdóttir og Ólöv Jónsdóttir. Harafturat var Kjartan Norðdal, flogskipari, við okkum tilreiðar at taka yvir, um eg onkursvegna noyddist at lúta á hesum flugtúrinum.”

Páll var bilsin, tá fasta skuldi avstað.

“Beint áðrenn vit fóru avstað úr Reykjavík vendir Sigurður, flogskiparin, sær ímóti mær:”

“Tú flýgur, ger so væl Páll.”

“Tá vit nærkaðust Mykinesi

